

HOST

JELA ABASOVÁ

Tři čtvrtě na šílenství

Arcanepunkový román ze světa, který
proměnila paromagická revoluce

© Jela Abasová, 2025

Cover illustration © Adéla Stopka, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2633-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-2634-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2635-2 (MobiPocket)

Tobě, mami

Frozína

„Když se Tei znovu vynořil, byl již způli proměněn
a šlo vidět, že na vzduchu lapá po dechu.
,Cos tam viděl?’ ptali se ho.

„Hluboko pod vlnami je ledová krusta a v ní spousta
zmrzlých tvorů; jen jejich oči žijí. Pod ledem jsou zárodky
velikého lesa. Pod lesem vyčkává zrní nezměrných polí.
,A pod poli?’ naléhala Eowa.
,Pod těmi jsou semenáčky nových lidí.“

První Kniha knih: Na Igralském moři

„Pro účely paromagického průmyslu je nejvhodnější
úroveň aktivizace mezi šesti a desíti procenty. Při nižších
koncentracích přestává magie reagovat na podněty;
při vyšších má tendenci vytvářet si komplikované koncepce,
snad logické, ale nepředvídatelné
na lokální úrovni.“

Choram Hake: Magie aktivní a pasivní

Jablko

„Svobodu!“ křičel dav, který se shromáždil na náměstí. „Svobodu, svobodu, svobodu lidem!“

Na pestrobarevných transparentech svítily hlavy beravínů a dhampírů, měňců a aladénů, kotle a parastroje, herečky z burlesek, nestoudné dámy s odhalenými rameny, hodinové strojky, černá srdce, bílé rukavičky. Některé byly zobrazeny umělecky, jiné neumělými rukama rozechvělými hněvem. Byly věrné pravdě nebo parodické, úžasné nebo ohavné. A všechny byly přeškrtnuty silnými červenými linkami.

„Lidi za lidi!“ křičeli lidé. „Zastavte upíry! Zastavte kozy! Zastavte paromagii! Zastavte čas!!!“

Ctihodné dámy v kloboucích, třesoucí se stařečkové o holích, prostovlásí džentlmeni s kolínskou à la pstruh, růžolíci děti, ti všichni volali a píska-li. Počestní obyvatelé hlavního města se zastavovali podél náměstí, nechali se postrkovat stejně počestnými, ale méně zvědavými občany, ohazovat blátem zpod kol kočárů, okrádat kapsáři, jen aby se lépe podívali na úpadek a zpátečnictví shromážděných protestujících, jen aby se mohli zasmát a ukázat si na ně, nebo se rozčilit a vřískat protiargumenty, nechat se urážet a povzbuzovat. A už se dva tábory přibližují, brzy musí dojít na pěsti, jeden ze stařečků najednou mocně sevře svou hůl, napřahuje se, má v očích oheň, v pažích překvapivou sílu... a padá, zrazen vlastním věkem, padá přímo na obličej, podoben vráscitému mlokovi se rozplácl na náměstí.

To byla přesně ta chvíle, kdy městská stráž usoudila, že je nutné zasáhnout. Dva muži ve stejnokrojích se nepřilíš rozhodným krokem vydali k hlučícímu davu.

Frozína, ukryta pod obrovským kloboukem, křičela ještě hlasitěji než ostatní. Když se muži zákona blížili, začala mávat svými dvěma transparenty jako mačetami. „Zastavte noční příšery! Lidi za lidi! Zastavte příšery, ne mě. Příšery, ne mě! Svobodu!“ vyvrískla ve chvíli, kdy ji za zápěstí drapla silná ruka.

„Slečno,“ pronesl smířlivě přerostlý strážník, „uklidněte se.“

Podobně jako křik zraněného ptáče, i její šílený vriskot zmobilizoval celé hejno. Lidé opětovně a velice nahlas žádali svobodu. Jakási ba-bička se zakousla do městského stejnokroje.

„Na čí jste vlastně straně!“ křičela Frozína ve strážnickově sevření.

Mlčel, táhl ji po náměstí.

„Vždyť jste člověk, ne? Jste člověk? Jste? Jste?“

Mlčel a táhl ji po kočičích hlavách.

„Nevidíte, co se tu děje!“

Mlčel a táhl ji boční uličkou, páchnoucí a kluzkou.

„Vy máte chránit! Svět! Lidi! Zničí nás! Jsou všude! Jsou všude! Jsou všudeéé!“

V posledním, k dokonalosti dotaženém zavytí se Frozíně veliký klobouk svezl z hlavy na zem a odhalil šedý obličej.

Strážník zastavil. „Co...“ řekl.

„Och,“ vyhrkla Frozína. „Vraťte mi můj klobouk.“

„Zrovna jsem vás odtáhl z... demonstrace,“ řekl muž. „Z protiupírské demonstrace.“

„Protidhampírské je oficiální výraz. Ano. Ten klobouk. Prosím.“ Na místech, kam dopadlo odpolední slunce, začínala Frozínu pálit kůže.

Shýbl se a podal jí ho. „Musím vás zatknout,“ prohlásil.

„Děkuju,“ řekla, opět bezpečně skrytá pod širokou krempou.

Přestal ji svírat a ona se přestala vzpírat. Zavěsila se do jeho mohutného rámě. Kráčeli dolů uličkou jako párek ne moc tajných milenců, kolem lékárny a přes prázdné tržiště.

„Slečno,“ ozval se strážník po chvíli, „bud'te tak laskavá, tohle nedělejte.“

„Nekladu odpor!“

„No právě. Klad'te trochu víc odporu.“

Frozína se ho poslušně pustila. Teď si vedle sebe vykračovali jako kolegové, kteří si po práci vyšli na sklenku královny.

„Víte, nestihnu školu,“ ozvala se Frozína.

„Uhm.“

„Nestihnu ani brigádu. Vyhodí mě. Dvakrát. Budu hladovět. Dám se na zločin. Prokousnu nějaké krky. Nebo ještě hůř. Budu krást.“

Veliký obličej, co se nad ní pohupoval, zbrunátněl, zvlnil se mu knír.

„Tohle je diskriminace, víte. Bylo nás tam alespoň sto. A vy jste vybral mě. Jenom mě,“ pokračovala neúprosně.

„Křičela jste pořádně nahlas.“

„Ale my musíme křičet nahlas. Nikdo nás neposlouchá. Nikdo nás nechápe. Jsme neustále bezdůvodně kriminalizováni.“

„Děláte velikou hanbu svému druhu,“ řekl strážník. „Velikou.“

Přidělili jí maličkou soukromou celu a maličký nočník. Pak se Frozína několik hodin nudila. Vzali jí kabát, klobouk i tašku plnou učebnic, ale nechali jí žízňoměr (na ten měla zákonný nárok), a tak kalibrovala nebo jenom tak točila knoflíky nebo předstírala (dvakrát), že se dostala pod přípustnou hranici a zmocňuje se jí krvavá vzteklin.

Když se konečně znovu zjevil starý známý strážník v doprovodu velitele stanice, Frozína na jeden velice hluboký nádech vychrlila nepřerušovaný proud stížností a názorů a obav, nabídek a hrozeb. Nový muž, mnohem méně masitý, zvedl ruku.

„Vůbec nechápu, oč vám jde,“ odfrkl, „takže toto vyplňte a jděte k čertu.“

„Bude i pokuta?“

„Kdo vás poslal provokovat, prosím vás? DeDracul?“

S úsměvem zavrtěla hlavou.

„Sázka?“

„Ne.“

Přisunul jí papíry, kterých se ještě ani nedotkla. „Psát doufám umíte.“

„Jsem ve druhém ročníku KPU.“

„Jste i hanbou své univerzity,“ zabrblal první strážník.

A Frozína šla. Šeřilo se, hlavní město ožívalo svým typickým pulsem rychle kolující krve, kořistnických svodů a vzdálených písní. Univerzita

stála na opačném konci města a Frozína věděla, že začátek první přednášky nestihne, takže rozumným řešením by bylo vůbec na ni nejít. A kdyby se nechystala do laboratoře, určitě by to udělala. Půlhodinka svěží chůze čím dál čistějšími ulicemi a vynořily se před ní mozaikovitě nádvoří s ibišky a mramorová budova Fakulty svatého Bludaře Královské paromagické univerzity.

Gizala jí držela místo v první řadě. Když vrzly dveře do sálu, profesor Haldri přestal mluvit a hypnotizoval Frozínu pohledem až do chvíle, kdy si sedla.

„Promiňte, pane profesore,“ řekla, „zatkli mě.“

„Pokaždé jiná výmluva,“ mávl rukou.

Gizaliny dlouhé bledé prsty vytrhávaly chloupky z dlouhé bílé bradky. Otočila se k Frozíně se zvednutým obočím. „Ne,“ zašeptala.

„Ale ano. Mám i pokutu.“ Výtržnice hrdě vytáhla důkazní materiál.

„No paráda.“

„Co jsem zmeškala?“

„Možnost přihlásit se na předtermín. A motivační záhadu. Byla vážně dobrá — proč Saalinský les začal žrát lidi a že to vlastně myslel dobře.“

Frozína si povzddechla. Odtud to budou už jenom samé nudné pravděpodobnosti, počty, permutace. Haldri obvykle psal zet stejně jako dvojku a té jako ef a ef jako nudli a em jako beztvárovou hmotu zpod okraje světa.

Někdy měla pocit, že profesor úkoly záměrně formuluje hloupě, aby se studenti cítili ještě hůř, jestliže je nedokážou vyřešit. *Malá čarodějka chce potrestat zlou macechu tak, že jí nechá srazit syrovátku od krávy Zrzule. Zrzuli je 15 let a její mléko každé ráno pijí máma, táta a tři děček. Malé čarodějce je 8 let a její magický náboj, tvrdí macecha, je alespoň 77 arkán, ale macecha vždycky všechno dvojnásobně zveliči. Úkol: Může malá čarodějka bezpečně škodit, nebo se při pokusu její mozek rozprskne po celé zdi?*

Nějakou dobu se ozývalo jen nervózní vrčení, šustění, povzdechy, „Jak dlouho žije kráva?“, až dokud profesor Haldri s vítězoslavným výrazem ne-načmáral na tabuli hromady vzorců korunované výsledkem, že malá čarodějka by následkem záškodného kouzla nezahynula, ale jenom by velmi mírumilovně upadla do kómatu.

„Mám dost,“ zahlásila Frozína, když se po konci vyučování prodíraly skrze dav ve dveřích. „Jdeš se mnou do labiny?“

„Ty to opravdu chceš udělat?“

„Mám kvůli tomu v sobě už pět hodin o jehlu navíc, tak co myslíš.“

Gizala pokrčila rameny, vylovila z kapsy jablíčko a pořádně si ukousla. Pokračovala v jídle, uhnížděná na jednom z volných stolů v laboratořích, zatímco si Frozína odepínala žízněměr ze zápěstí, vytáhla jednu jehlu, druhou jehlu, zásobník. Jednu kapku pokusně pipetovala do kontrastní látky. *Nechutně zelená, stejně jako Haldri po mém příchodu. Výborně.*

Následující dvě hodiny strávila opatrnou segmentací a stratifikací jednotlivých vrstev, jemně nahrála nejvýraznější oblasti, škálovala kontrasty v těch méně výrazných, aby co nejlépe vynikly detaily. Gizala jí občas podávala pomůcky a čistila skla ochranných brýlí, ale častěji komentovala, rýpala a pitvala bez nároku na zpětnou vazbu nejrůznější klepy o spolužácích, profesorech a náhodných osobách, a skutečně nápomocnou se stala ve chvíli, kdy odešla na záchod a už se nevrátila.

Nakonec si Frozína spokojeně oddechla. Vědu měla za sebou, zbytek byl otázkou tvůrčího umu. Mechanický míček, který využívala jako datové úložiště, příliš nepřipomínal ovoce, ale stačil kousek nereaktivního drátu, kleště, pyrit, hmoždír a lepidlo, a zlaté jablíčko bylo na světě. Leželo na trochu poškrábaném kovovém stříbřitě lesklém podnosu, který Frozína později možná vrátí do jídelny, ale možná ani ne.

Schylovalo se k ránu. Za normálních okolností by zrovna vykazovala maximální aktivitu, někde tančila nebo pila nebo seděla v divadle, v ideálním případě by se učila. Dneska ne. V malém stánku před školou si koupila čokoládovou tyčinku a nechala si do uzavíratelného pohárku načepovat krev. Usadila se na lavičce před budovou a sledovala, jak ji jedním směrem míjejí vyčerpaní laboranti a druhým ještě neprobuzené uklízečky.

Profesor Quincey se zjevil na minutu přesně ve svůj obvyklý čas. Už zdáli k ní doléhalo klepání jeho vycházkové hole. Sklouzla z lavičky a následovala ho jako stín.

Svívalo. Když Quincey dospěl ke svému kabinetu, na obzoru už se zjevil vršek veliké rudé planoucí koule, takže se Frozína držela trochu dál od oken. Velice dlouho odemykal. Zakašlala.

„Nemyslete si, že jsem si vás nevšiml, slečno,“ řekl, aniž se otočil. „Jen jsem neměl potřebu zapříst s vámi hovor, to je všechno.“

„Já s vámi ale potřebuju mluvit, pane profesore.“

„Ach, prázdná množina společných zájmů. To se stává. Ale obávám se, že porovná-li výši svého postavení na této škole a toho vašeho, nutně dospěju k závěru —“

„Pořád jste můj učitel,“ namítla Frozína.

Quincey se usmál. Schoval klíč do kapsy a otevřel dveře. Zůstal v nich stát. „Mám takový dojem, že jsem vás nedávno zbavil povinnosti navštěvovat můj předmět.“

„Třebaže jsem pracovala mnohem usilovněji než ostatní.“

„To nepopírám. Dokonce čtyřikrát usilovněji, jak jsem zjistil.“

Pokrčila rameny. „Byl to jen semestrální projekt a ti tři neschopní hlupáci. A já potřebovala peníze. Školné je šílené.“

„Nepochybně. Ale víte, že včasná selekce nekompetentních je jedním z nejrozumnějších způsobů, jak udržet kvalitu této školy na vysoké úrovni? A zrovna k tomu slouží zkoušky, semestrální práce a ty další věci.“

Frozína vydala neurčitý zvuk. Už dva měsíce před termínem odevzdání semestrálního projektu potichoučku rozšiřovala fámy, jak je těžké vyhovět profesorovým nárokům a že má spolehlivý zdroj, který za menší odměnu vypracuje zájemcům zadání — tajemně naznačovala, že jde o jednoho z Quinceyho doktorandů. Několik nocí a dní pak nespala, třikrát permutující a variující vlastní zadání tak, aby vyhovovalo požadavkům, a zároveň pořád působilo originálně. A všechno by bylo v pořádku, kdyby si ten idiot Adem alespoň „svou vlastní“ práci přečetl a při obhajobě se nesesypal a nezačal bezdůvodně chrlit přiznání.

„Řekl jste, že se za určitých podmínek mohu vrátit,“ podotkla Frozína.

„Za určitých podmínek... Připomenete mi je?“

„Vyjádřil jste se, že bych vás musela něčím velice překvapit.“

„Ach ano.“ Profesor Quincey vrhl rychlý pohled na zakrytý podnos v jejích rukou, pak odstoupil ode dveří a naznačil, že má vejít. „Tak do toho. Překvapte mě.“

Kancelář byla prostranná a relativně vzdušná, slabě páchla po starých knihách. Pronikavě tu voněla jen malá santalová židlička; na křehce vypadající trojnožce stála rozehraná šachová partie. Pod stropem visel kolotoč z vycpaných kolibříků. Jako těžítka sloužily trofeje ze vzdálených moří.

Profesor Quincey odložil hůl do stojanu a dotkl se těžkých závěsů na oknech, zaváhal a nechal je být. Z připraveného, pařícího se čajníku nalil sobě plný šálek a Frozíně půl šálku. Nabídl jí židli.

„Nuže?“ zeptal se.

Frozína si udělala místo na jeho stole — opatrně odsunula knihy a odstrčila sušené ryby s vypoulenýma očima. Odkryla svůj podnos: na první pohled nebyl ničím zajímavý, kromě jablíčka, té malé zlatisté věci. Quinceyho výraz se nijak nezměnil. Frozína přejela palcem po sadě drážek na vrchu ovoce, opatrně sepnula všechny kontakty. Pak ho rozkutálela po podnosu.

V prvních momentech jablko neudělalo vůbec nic, jen se nevinně koulelo. Frozína trpělivě mísila podnosem tak, aby nabylo stálou trajektorii po obvodu elipsy. Dno podnosu se začalo proměňovat. Pomalu se vynořovalo cosi jako obraz: ne víc než holé linie bez barev, tiché čáry opuštěného náměstí.

„Jako svůj nový semestrální projekt,“ začala Frozína, tiše a monotónně, „jsem se rozhodla vyrobit tento exopsychický záznam na subarkánní bázi. Začínáme na náměstí Smíru, kde se obvykle konají všechny významné demonstrace. Pronikla jsem mezi první množinu subjektů jako jedna z protestujících...“

Jablko se dál kutálelo. Emočně vyprázdňené odpolední náměstí se začalo vyplňovat prvními stopami rozčileného očekávání, červenými zrníčky obav a temnými skvrnami dlouho zrající křivdy, až počet jedinců přesáhl hranici, za níž už individualita začíná kolabovat, nahrazená obludnou, nenávid chrlící kolektivní myslí. Ta prokvetla stovkou strašlivých,

chorobně zbarvených květů, opylujících se vzájemně, bujících, sebepožírajících, hniјících a opětovně rašících z vlastní hniloby. Frozína nadále komentovala tichým nezaujatým hlasem — teď se formuje opozice vůči demonstraci jako modrý plamen spravedlnosti, který však od rozhorlení taktéž červená, až nakonec těžko rozlišit jedno od druhého, dobro a zlo; pojmy se alienizují a opratě přebírá zase jen ten rudý rudý hněv. Teď se odhodlala zakročit městská stráž — sivá a jasně ohraničená, povinnost bez vědomí cti a bez zápalu.

Emocionální stopa pokračovala, tentokrát střídměji, s vykolejeným strážníkem (samostatný záblesk, implodující vzápětí), v cele, kde dosud parazitují hněvy, obavy a opilecké sny bývalých vězňů (mátožně zelené stíny bezcílně se srážející a vsakující do hladké plochy podnosu), až po pravidelně tvarované, bezbarvé sepisování protokolu a dlouhý, klidný, vláčný, tmavomodrý pochod nočním městem.

Záznam skončil. Frozína vytáhla pohárek a zbylou polovinu svého šálku vyplnila zchladlou krví. Natáhla se po cukřence.

Profesor Quincey nějakou chvíli přemýšlel. „Jako záchytný panel jste použila svoji auru?“

„Ano, vnější obal. Je volitelně napojitelný na můj žízňoměr.“

„Raději si dejte celý ten přístroj překontrolovat. Nevíte, co může způsobit kontaminace.“

„Hned poté, co si nechám na studijním proplatit pokutu.“

„Kontrastní látka?“ vyzvídal Quincey.

„Vybírala jsem z iridestního spektra. Krátkodobý obraz zachytí lépe než solární.“

„Maximální arkanita?“

„Devadesát... éé... pět.“

Položil jí ještě několik technických otázek. Na všechny odpověděla s lehkostí.

„Už jenom jedna připomínka: Většinu času jste své pocity držela na uzdě jako poslušného koníka, ale snažte se, aby ten koník příště nebyl tak samolibý. Dává to celému obrazu trochu nepěkné podbarvení.“

Pokřčila rameny a usmála se.

„Nuže.“ Profesor Quincey opětoval její úsměv. „Musím říct, že jako celek je to vynikající práce. Nepostrádá nápad ani jistý drzý šarm. Není lehké samostatně zvládnout tak komplexní projekt.“

„Děkuju.“

„Jenomže u vás mě to vůbec nepřekvapuje. A víte, co to znamená.“ Zvedl k ní zrak.

Frozína mu bez mrknutí oka pohled vrátila.

„Abych byl upřímný, nemohu tu zůstat během celého nadcházejícího zkouškového období, takže jsem rád za každé samovolné snížení počtu studentů. Ať už z důvodu nekompetentnosti, nebo přehnaného sebevědomí. S vaším zápalen nepochybně nasbíráte i bez mého předmětu dost kreditů, abyste postoupila do dalšího ročníku.“

„Nejsem si tím jistá.“

„Myslím, že v tomto případě je nejistota přiměřeným trestem. Na shledanou, slečno.“

Vstal. Frozína se nepohnula. Pomalu upíjela svůj nápoj a zvažovala argumenty. Až dokud ji ostře nezaštípala tvář — jako by dostala facku. Sykla a přitiskla si dlaně na líce.

„Och, vy jste ještě tady?“ obrátil se k ní Quincey s hraným překvapením a spustil závěs. „Odpusťte, zdálo se mi, že jsem slyšel bouchnout dveře.“

Frozína vstala, shrábla své věci a prkenně se uklonila. „Na shledanou, pane profesore,“ řekla a postarala se, aby tentokrát bouchnutí dveří skutečně slyšel.

Bratr

Na stole stálo šest panáků a mistička. V mističce leželo šest stroužků česneku.

„Tak na z-zdraví,“ řekl vysoký kluk, co už dávno nebyl střizlivý, a zvedl svůj česnek ke rtům. — „Na dnešní noc!“ — „Na krále!“ — „Stojíš mi na noze!“ — „Nzdrrr!“

„Na zdraví,“ usmála se Frozína. Svůj stroužek vložila do pusy, sevřela mezi stoličkami, aby bylo slyšet křupnutí. Pak ho polkla. Byl to její malý trik — pokud česnek není pořádně požvýkaný, bude účinkovat pomaleji.

Vystrčila koneček jazyka a mrkla. Ostatní dhampíři už taky snědli svou dávku. Jeden po druhém líně zvedali panáky s krví, znuděně se rozhlíželi a předstírali, že to poslední, co mají v plánu, je napít se, zatímco jejich žíznoměry začínaly varovně blikat. Dhampíři se poštuchovali: Ty se napiješ první, ne, ty se napiješ, a všichni pošilhávali po Frozíně.

„Víte,“ řekla, „jednou jsem tohle udělala jako malá a pak jsem kousla svého bratra. Malého človíčka.“

„To... je jen prdel, vid’?“ zeptal se jeden z hloučku dhampírů, které nikdy předtím neviděla, ale kteří měli o panáka navíc a chuť si hrát.

Frozína nebyla opilá. Měla v sobě jen asi tři královny a kapku skvělé kouřové whisky od někoho, komu se asi líbila. „Žádná prdel. Byl to osel. Provokoval, a já mu prokousla hrdlo, až se mu odklopila hlava.“

Šest párů očí ji vmžiku probodlo až příliš střizlivými pohledy.

„Co? Chcete vědět, jak vypadala jeho krev? Popíšu vám ji: Byla červená.“

Frozína tuto hru milovala. V zakouřené hospodě ohlušení hlasy opilců polknete tu malou smradlavou pilulku, pak čekáte s kamenným obličejem, tváříte se jakoby nic, konverzujete, zatímco vám cévami koluje šílenství, proudí až do srdce, zachvacuje mysl. Svůj lék máte v ruce: panáka plného krve, a kdo ho vypije, prosím z kola ven. A ideálně i ven z genofondu, neboť kdo se neumí kontrolovat v přítomnosti lidí, vůbec nedělá svému druhu dobrotu.

Mluvila a mluvila. Historka s bratrem fungovala vždycky. Nejdřív poslouchali, protože byli zděšení — a pak už slyšeli jenom *kev, kev, kev*.

Vítězně sledovala, jak se napil první, druhý a třetí; a pak se napil čtvrtý, ale ten pátý, nejvíce opilý, se na ni jenom zašklebil. Podezírala ho, že i kdyby zvedl skleničku, netrefil by se do úst. „Muvíš ztrzně podavě, zlatíčko,“ zažvatlal, „ale já fagt po—potřubu tu prhy.“

Frozína tu kupku mincí, o kterou se vsadili, potřebovala taky. Pobírala pravda stipendium a máma jí každý měsíc něco posílala, ale kolik se tak dá poslat čtyřem dětem z kněžského platu. A kolik vám tak může zůstat, když si platíte nejprestižnější univerzitu v království, chcete nějak vypadat a žít aktivním společenským životem?

„Frozi!“ zavolal někdo.

„Nechceš se napít?“ řekla Frozína a upřeně hleděla svému soupeři do očí. „Vystydne ti to.“

„Nnne.“

„Frozi!“ zavolal někdo znovu. Toho někoho Frozína identifikovala jako Gizalu, ale teď prostě neměla čas. I přes opatření už na ni česnek začínal působit: úsudek se jí zamlžoval, naopak smysly byly čím dál tím ostřejší. Kolegové dhampíři se pomalu měnili v nezajímavé figury na okraji zorného pole. Většina hostů však jakoby zářila. Pálilo ji hrdlo. Otevřela pusu, aby jí vysouvající se tesáky neporanily ret.

„Frozíno!“

Když ji Gizala popadla za rameno, Frozína se neotočila, jen hlesla: „Moc dobře voníš, zlatíčko.“

„Aha, zase hraješ tu pitomost.“

„Jo, tak mi zatím skoč pro královnu. Další vezmu já.“

„Někdo tě hledá.“

„Tak ať vezme rundu on.“ Frozína kamarádku jemně odstrčila, a rozhodně jenom náhodou přímo do náruče protihráče. Instinktivně ji zachytil. Přímo viděla, jak si jeho opilý a žíznlivý mozek vzal zkratku přes pole Nepřemýšlení přímo k paláci Vztekliny. Jeho oči jako by se rozžhaly. Na hrdle vystoupily žíly. Otevřel tlamu...

Gizala měla skvělé reflexy. Prudce se vyšklubla a nakopla útočníka do kolene. Zasyčel, ale v tu chvíli už na něm viseli jeho kumpáni a ze všech sil ho tlačili k zemi. Zkroutili mu ruce. Propleskli ho. „Napij se!“ nutili ho, pak mu sami nalili krev do úst.

„Hmpf,“ usmála se Frozína a ukázala jim svůj nedotčený panák. Pompézně ho do sebe obrátila a druhou rukou už shrnovala výhru ze stolu.

Otočila se. Gizala na ni hleděla vražednými očima.

„Tak víš co, platím já,“ oznámila Frozína. „Co piješ?“

„Málem jsi mě zabila, víš to?“

„Nic takového. Máš skvělý postřeh. A nohy jako laň. Nikdy bych neohrozila něco tak krásného.“

„Přestaň,“ začervenala se Gizala. „Tohle děláš pořád. Do něčeho mě namočíš a —“

„Kdo mě hledá?“

„Ach. Tvůj bratr. Tam.“

„Můj bratr je v Hilenu...“ Frozína si náhle uvědomila přítomnost zubožené postavičky u dveří. „Á. Aha. Tenhle bratr.“

«»

Nedalo se říct, že by Rion byl Frozínin oblíbený sourozenec. Ze tří by pravděpodobně skončil třetí. Byl to prototyp té nejhorší sorty vesnického pecivála a Frozína občas podezírala mámu, že kdysi dávno adoptovala i jeho. Protože jak jinak je možné, aby vážená kněžka Obou bohůň, vyrovnaná žena odhodlaná vzdorovat zpátečnickému mínění celé vsi, odnosila a porodila parazita neschopného vyložit ven před dveře lahev od mléka z obavy, že by „to lidi mohlo pohoršit“?

Jenomže třetí místo je pořád dost vysoko, především pokud jste nikoho z rodiny neviděli celý semestr. „Bratříčku!“ zavýskla Frozína, jen co se prodrala až k němu. „Co tady děláš? Není to trochu mimo tvůj rajón? Nebo tě povýšili? Co piješ?“

Rion nesnášel, když mu někdo věnoval výhradní pozornost déle než pět sekund. „Už nejsem doručovatel. Teď dělám pro železnice,“ vysvětlil. „Poslal jsem ti dopis,“ dodal vyčítavě.

„Vím, přišel, nečetla jsem ho.“ Samozřejmě že četla. Četla všechny — Mijiny z povinnosti psané, předlouhé slohy, Malakaiovy neohrabané výlevy plné chyb, a, ano, i ty vykleštěné bláboly svého druhého bratra.

Jestli Rion něco nenáviděl víc než přílišnou pozornost, bylo to ignorování jeho osoby. „Nemusím psát.“

„Ale běž. Dobrý papír není k zahození. Víš, jak drahé je dřevo do kamen?“ Frozína mu nedala šanci zamyslet se nad urážkou a už ho vedla k baru a poroučela si tři krvavé královny. Sledovala, jak barman míchá rajčatový protlak a vodu a citronovou šťávu, pálivou omáčku a ostré kapky a pepř a špetku sušené magie. Navzdory svému názvu neobsahoval koktejl jedinou kapku krve, a tak Frozína po zdravé úvaze objednala ještě dva odpovídající frťany.

„Pro pravé upíry,“ řekla a poplácala Riona po vyschlém rameni. „Doufám, že ti platí dobře, bráško. Já jsem švorc.“

Tahala ho zpátky ke stolu, kde se hlučně bavili její spolužáci, ten převážně lidský hlouček pro teď bezstarostných, zítra už zoufalých studentů dva týdny před koncem zkouškového. Vtlačila Rionovi do rukou jeho poháry, zběžně si s ním přitukla a ponořila se zpět do víru žertů, nadutých vyhlášení a nervózních předpovědí. Adem tvrdil, že Haldri rozdává známky v souladu s prvním Vilfredovým zákonem. Gizala se obávala pomstychtivosti staré Bernse. Kolm obšírně vysvětloval svůj koncept taháků. Dvojčata demonstrovala široký repertoár mnemotechnických pomůcek. Salim vytáhl maličké housličky, hrál na ně a zpíval, že si to všechno přenese do dalšího ročníku. Frozína bavila společnost napodobováním Quinceyho, jak se skoro podělal vzrušením, když mu představovala svůj nový projekt. „A pak prohlásil, že mi termín stejně nedá, trapák.“

„Mělas mu dát ty,“ prohlásil Adem.

Frozína mu ukázala malíček.

„Frozi,“ zašeptal jí do ucha její bratr, příliš smutný, příliš střízlivý na tak veselou společnost. „Můžu... potřebuju s tebou chvilku mluvit.“

„Vždyť mluv.“

„Ale ne tady.“

Vzdychla. Prodrali se důvěrně zpoceným davem, společně vyšli před hospodu, stáli tam naproti sobě, vdechovali pach zvratků a moči z označované zdi.

„Tak?“

Rion se tvářil ustaraně. Tak se tvářil vždycky. „Potřebuju tvou pomoc,“ zašeptal.

„Hm?“

„Pomoc. Od tebe. Proto jsem tady. Já... já...“

„Rione, němému děcku ani vlastní sestra nerozumí.“

„Musím se dostat do chrámu bohyň,“ vyhrkl.

„Co? No tak tam jdi, ne?“

Polkl. „Ne do jakéhokoliv chrámu. Do toho na královských pozemcích. Dneska v noci.“

«»

Královský palác Hasthariona II. se rozkládal na zarovnaném kopci v čistější a bohatší části města, kam málokdy zavanul vítr a výpary ze železnic a továren. Pozemky měly téměř pravidelný obdélníkový tvar. Obklopovala je přibližně tři metry vysoká, půl metru široká zeď. Veliká brána v půlce delší zdi se během svátků otevírala do zahrad plných exotických květů. Sluneční alej vedla přes zahrady k malému nádvoří s kamennými králi. Odtamtud stoupalo schodiště k samotným branám paláce. Přibližně ve dvou třetinách aleje se nacházela odbočka na jihozápad ke knihovně a chrámu Obou bohyň.

„Takže známe cestu!“

Frozína přestala přejíždět prstem po mapě a otráveně k němu zvedla oči. „Rione, přemýšlej trochu... Nemůžeme tam o půlnoci vejít přední branou. Navíc budou na hlavní cestě určitě hlídky.“

„Ach.“

V pravém horním rohu pozemků (to jest na severu) se nacházel královský palác. Ten byl poměrně dobře vidět z jakéhokoli místa ve městě. V západní části byly pravděpodobně hřebčiny a psince (zvěř bylo často slyšet i přes hradby), v jižní se rozprostírala botanická zahrada, na východě přistávala králova vzducholoď.

„Takže přejdeme tudy. A pak tudy a tudy, a někde tady by měl být chrám... Doufám.“

„A co je tady, tady a tady?“ Rion poklepal prstem na prázdná místa na provizorní mapce, kterou Frozína načrtla do jeho bloku.

„Vím já? To zjistíme, až tam budeme.“

Po cestě městem se Frozíně povedlo vystřízlivět. Po očku bratra pozorovala. Pořád jí nevysvětlil, co se děje, jenom opakovaně prosil a naléhal. Typické.

Chvíli ho nechala čekat u dormitářů, převlékla se do pracovních šatů a parádní klobouk vyměnila za šátek, který perfektně ukryje její dlouhé, platinově bílé vlasy.

„Doufám, že je alespoň hezká,“ poznamenala Frozína, když spěšně kráčeli nočními uličkami.

„Jako kdo?“

„Ta kněžka, se kterou sis dal dostaveníčko.“

Zahanbeně začal blekotat něco o tom, že tak to vůbec není, že by ji přeci neotravoval s takovými nesmysly.

„Aha. Chápu. V tom případě doufám, že se loupež povede. Nebo vražda?“

„Přestaň! Celé to jenom zhoršuješ.“

„Ty to taky nijak nezlepšuješ.“

Zastavili. Frozína tiše zaklela.

„Nějaký problém?“ zeptal se Rion.

Ukázala na zeď obklopující palác. Nacházeli se na jejím jižním cípu, tedy na úrovni botanické zahrady. Zpoza zdi se ozývalo tiché skřehotání pospávajícího ptactva, přes okraj se táhly trnité šlahouny a dlouhé úpony lián.

„Kdysi visely mnohem níž,“ odušila Frozína. „To by byla perfektní cesta. Ale zdá se, že to samé mezitím napadlo i někoho vevnitř... Hmm... Doufala jsem, že tohle nebudeme muset použít, ale co se dá dělat.“

Vytáhla z tašky dva páry pazourů na lezení a ukázala mu je.

„Vypadají jako zlodějské,“ vyhrkl Rion nervózně. „Kdes je vzala? Jsou ostré.“

Frozína mu nevěnovala pozornost a ty své si nasadila. „Počkej na mě tady,“ přikázala. Zkontrolovala, jestli se ani z jedné strany nepřibližuje hlídka. Pak zkusmo zaryla pazour do spáry mezi cihlami.

Jako děti přelézali s Malakaiem všechny ploty a střechy ve vsi. Poslouchali, jak chrochtají prasata v chlévech, slepice se hemží v kurníku, štěňata si žádají mléko od mámy. Nejsměšnější zvuky vydávali lidé — ať už spali, nebo ne. Sourozenci svá noční „loviště“ značkovali nejdříve kupkami kamínků, později roztřesenými nápisy FROZI a KAI nebo všeobecným UPIŘY TU BYLI. Nutno podotknout, že podobné výkřiky byly na těchto nočních výpravách to jediné upíří, neboť nikdy neukradli ani kapku krve.

Dostat se nahoru po stěně plné spár jí nezabralo víc než pět minut. Opatrně se přehoupala přes ozdobné hroty. Ohlédla se — a srdce jí vynechalo, protože Rion stál tam dole v plném měsíčním světle a díval se na ni, a kolem něj zrovna procházel nějaký člověk.

Idiot idiot idiot idióóóót.

Zalehla do změti lián a znehybněla, až dokud se osamělá dáma neztratila za rohem. Až pak na bratra mávla a shodila mu rezervní (Gizaliny) pazoury, jelikož mu je dole zapomněla předat. První nechtyl, druhý ho trefil. *Dobře ti tak, osle jeden.* Dalších patnáct minut sledovala humorné představení, které by pracovně nazvala „Žába na stěně“. Rion nebyl s to pořádně se zaháknout, a když už se mu zadařilo, nedokázal se vytáhnout na slaboučkých rukou; případně nevěděl, co s chodidly, a tak tam různé visel a pohupoval se. Kdyby v tu chvíli šel někdo kolem, byl by těmto nočním hrátkám konec, ale bohové nejspíš byli taky zvědaví, jak to dopadne, a uličky byly pusté. Nakonec Riona milosrdně vytáhla nahoru. Kníkl, protože si propíchl nohavici na jednom z ozdobných hrotů.

Z vnitřní strany byla zeď porostlá všemožnou pronikavě vonící flórou. Spustili se po liáně a sestra bratra přinutila, aby schoval pazoury a neříznul se ještě i o ně. V tichosti se prodírali skrz ozdobné palmy a snažili se nešlapat do vlhkého černého kompostu, volně rozprostřeného po záhonech. Ve sklenících se hemžily nejasné tvary. Měsíční světlo se lámalo v neživých očích vykukujících z trávníků. Něco zaskřehotalo — papoušek, nebo opice.

„Tušíš, kde jsme?“ šeptal Rion.

Frozína ho chytila za rameno a ukázala doprava, kde se míhala nejasná světýlka. „To budou domky služebnictva. Jdeme na druhou stranu.“ Obrátila se ve snaze najít jihozápadní zeď. Tímto směrem byl porost hustý a dusivý, a místy zcela zakrýval oblohu, takže dokonce ani jejich oči v té tmě nic neviděly, a oni proto museli kráčet po hmatu.

Konečky prstů se Frozína najednou dotkla kovu. „Klec,“ sykla, „obejdi ji.“ „Něco v ní je,“ odtušil Rion nervózně.

„No jasně, že tam něco je. Král si tu chová zvířata, ne? Pojď, než ti tygr urve ruku.“

„Ne, mně se zdálo —“

„Pojď!“

Napřaženou dlaní se dotkla zdi. Vyhlédla zpod obrovského lopuchu a měsíční světlo jí vrátilo zrak. Nespokojeně mlaskla. Cesta byla zahrazená dalšími klecemi. V některých dřímaly obrovské opice. Budou se muset vrátit.

Ještě jednou podnikli cestu tmou. Vrátili se tam, odkud vyšli, a pokračovali přes otevřené prostranství. Pach kompostu a dusivá vůně květin slábly. Světélka v domcích služebnictva byla teď blíže a zdálo se, že jich je o něco víc. Frozína na to raději neupozorňovala. Po cestě vedoucí k paláci zrovna procházela dvojice strážů. Zadržela Riona, který si jich snad vůbec nevšiml. V tichosti čekali. Když stráž zmizela, sourozenci opět vykročili. Kráčeli pomalu a klidně. Jenom další služebníci, co se rozhodli o půlnoci trhat plevel.

Přešli přes udržovaný trávník lemovaný štíhlým stromořadím, obešli vodní plochu, přiliši pravidelnou na jezero. Proti nim se zvedaly bílé zdi

zakončené nahoře ostře lomenou pyramidou. Frozína spojila dlaně a nehty na palcích se dotkla rtů v krátkém přežehnání, a zamračila se na Riona, který to neudělal. „Tak tady ho máš,“ zašeptala. „Jak se plánuješ dostat dovnitř?“

Prosebně na ni pohlédl. Aha, takže i tohle má vymyslet ona.

Pomalu obešla chrám ze všech stran. „Je mnohem větší než ten v naší vsi, ale má podobný tvar. Dobrá. Vylezeš tamtudy, zastavíš tam. Pak přes tu římsu. Ne tam. Tam. Narazíš na vitrážové okno, budeš muset část rozbít, doufejme, že se nerozsype celé.“

„Jak to víš tak přesně?“ Podle hlasu balancoval na hraně paniky.

Pokrčila rameny. „Tys nikdy nechtěl vidět mámu při mši? Řeknu ti, že ti blbci v lavicích si ji vůbec nezaslouží.“

Přikývl a nasadil si pazoury, a zaváhal. „Co když... tu zeď při lezení poškodím?“

„Samozřejmě, že ji poškodíš. Milostivý Bludaři! Ty jsi ten nejhorší zloděj na světě.“

„Frozi... Jen mě tady nenechej, jo?“

Neurčitě kývla hlavou a chvíli ho sledovala, jak se nešikovně škrábe nahoru po zdi. Od okamžiku, co opustili hospodu, měsíc už hodně pokročil.

Frozína se vydala na osamělou pouť ztichlými pozemky. Kolikrát v životě se asi bude svobodně procházet po králově majetku? Zastavila vedle vodní nádrže, klekla si, aby prozkoumala krásnou obrubu z mramoru, porcelánu a geometricky tvarovaných plátek zlata. Voda byla chladná, ale ne ledová. Co kdyby...?

Zaslechla hovor.

Znehybněla vedle bazénu. Hlasy se pomalu přibližovaly. Zahlédla dvojici rozespalých lidí, jak kráčí přes trávník. „...tam někde.“

Zvážila své možnosti. Terén v okolí byl rovný, žádné keříky. Ale voda v nádrži je pod úrovní trávníku a měsíc způli zakrývají mraky.

Co nejtíšeji vklouzla do vody.

Teď byli ti dva mnohem blíž a s nimi pach lidské krve, nervózní krve. „Říkám ti, že tady nic není. Slyšel jsi kobyly.“ — „Slyšel jsem hlasy.“ — „Když neumíš pít, tak prostě nepij.“

Začali se dohadovat o toleranci k určitým druhům alkoholu a Frozína zadusila smích. Odolávala pokušení vyskočit z vody a přidat se k debatě. Ještě chvíli se hádali, až náhle...

„Není to krev?“

Okamžitě se jí vybavil nešikovný bratr lezoucí přes ozdobné hroty. Zranil se? Zůstala po nich cesta z krvavých šlépějí?

„Tady je další skvrna!“ — „Říkám ti, že to ne... Ach. Vypadá to přesně jako ta šlichta, co teče z upírů.“ — „Vidíš! Vidíš!“ — „Sakra. Pojďme pro pořádné světlo.“

Jejich kroky byly rychlejší a pružnější. Frozína se do půli těla vynořila z vody. Riona už na zdi neviděla; snad je konečně v chrámu a dělá tam, co dělat potřebuje. Kéž by si pospíšil. Každým okamžikem hrozilo, že se jim průchod botanickou zahradou navždycky uzavře.

Její myšlenky přerušilo šplouchnutí. Ohlédla se. Kus od ní se z vody vynořila černá koňská hlava.

Frozína couvla. Za zády cítila pevný okraj vodní nádrže, zapřela se o něj lokty. „Klid, holka,“ zašeptala. „Hodná kobylka. Klid. Klid.“

Další šplouchání, zvíře se pomalu přibližovalo. Běžný kuň by se vodou, co mu sahá do půli hrudi, toporně brodil, ale tato bytost očividně plavala; vlnila se ze strany na stranu jako chomáč mořských řas. Šířila kolem sebe pach močálu, hříva jí bledě fosforeskovala. *Hlavně se jí nedotýkej*, pomyslela si Frozína. *Žádné prudké pohyby.*

Ve chvíli, kdy se Frozína vytáhla na suchou zem, zahlédla v dáli mihotání světla lucerny.

„Žgrr,“ ozvalo se jí za zády. Kelpie si položila hlavu na okraj nádrže. Hříva se rozprostřela po hladině. Na Frozínu hleděly dvě nevinné oči plné hvězd. *Nasedni, zachráním tě*, jako by se snažily říct. Veliké nozdry hlasitě odfukovaly, kolem dlouhé úzké tlamy se krabatila plandavá kůže.

Asi sto yardů na jihovýchod rostlo několik stromů a Frozína se k nim vydala. Kráčela tak pomalu, jak jen to bylo v daných podmínkách možné. Kelpie ve své nádrži plavala podél ní. Opět se rozezněly hlasy, bylo jich víc a blížily se. *Neběž. Neběž. Oni tě v té tmě nevidí.* Stromy už byly na dosah. Tiché šplouchání. O okraj nádrže něco cinklo, pařát nebo kopyto.

„Žgrr?“

Frozína zrychlila krok. Přeci to za ní nevyleze na břeh, určitě ne daleko. Takže zajde trochu hlouběji do zahrad, obloukem se vrátí...

Kolem ní se táhly záhony krásných květin — povětšinou spaly, ale některé byly otevřené, vábily noční motýly a pily z měsíce. Živé ploty se chvěly ve vlahém vánku počínajícího léta. Všude ticho. Kráčela po vyznačených cestičkách, přeskakovala z kamene na kámen ve snaze nechat stopy.

„Žgrr,“ zaržála kelpie. Frozína se ohlédla a spatřila ji: černou kobytku, příliš hubenou, příliš pokřivenou, s příliš dlouhýma nohama, s lesknoucí se holou kůží.

Přidala do kroku. Záhon skončil a ona stála na hlavní cestě. Tudy procházeli se spolužáky během imatrikulace. Takže zamíří doleva, tedy k paláci, a na první odbočce zase doleva a —

„Žgr.“

„Nech mě být, ty pitomá herko!“

Herčiny oči, vzdálené na délku lokte, si ji prohlížely a byly úplně prázdné. Nozdry se rozšířily a důkladně ji očmouchávaly. Na zlomek sekundy Frozína doufala, že její maso nebude vyhovující. Dhampíři přeci musejí chutnat úplně jinak než lidé. Jenomže pak se kožovité pysky pootevřely — nevinně, jako by prosily o cukr. A čelisti sklaply.

Včas odtáhla ruku. Vrazila příšeře do nozder zaťatou pěst. Nocí se rozlehlo příšerné skřehotavé zařehotání. Z dálky, ze dvou směrů, mu odpovíděly výkřiky.

A pak běžela. A běžela. Přes jablečnou alej a sad růžových třešní a přes pichlavé ozdobné keříky a kolem dvojice vyjevených stráží, a dál do tmy. Kličkovala, několikrát změnila směr. Přidržovala si ruku rozbolavělou po úderu. Do mírného kopce a skrz další hlouček stromů. Díky dominantě paláce věděla, kde se nachází, a taky věděla, že to rozhodně není místo, kde by se nacházet měla. Přeskočila jakousi zídku — teď byla na rovné, vybetonované ploše —, ohlédla se, herka nikde, žádné žgrr, a vrazila do někoho tak prudce, že se společně svalili na zem a všude kolem se rozkutálely šroubováky, kombinačky a klíče.

Frozína hleděla do širokého obličejce třiceti- nebo pětatřicetileté, zcela šedivé ženy.

„Co,“ vzdychla neznámá. „Kdo jste? Co tu děláte?!“ Klouzala zrakem po Frozínině tváři, promoklých šatech, po poškrábaných pažích, žízňoměru připjatém na zápěstí. Světlo z malé lucerny odhalovalo všechny detaily.

Na vzdálenějším konci betonové plochy zahlédla Frozína elegantní královskou vzducholoď. Blíž stály menší stroje, chráněné před živly nízkou stříškou; pozornost poutal především přepychový mechanický kočár s jedním napůl rozebraným kolem.

Kdesi vzadu znovu zaryčela zhrzená kelpie. Frozína vyskočila na nohy. Žena se zvedla s těžkým železným náradím v ruce.

„Kdo. Jste.“ Zdálo se, že brzy začne křičet. Potěžkávala provizorní zbraň. Frozína neměla moc možností.

„Prosím,“ vyhrkla, „prosím, jsem studentka. Prosím vás. Potřebuju pomoc.“

„Pomoc?“ zaváhala dělnice.

„Já... jsem studentka, mám zkoušky... trochu jsme pili... uzavřela jsem takovou pitomou sázku...“

„Jste na královských pozemcích.“

„Vím! Vždyť říkám, že byla ta sázka pořádně pitomá. Ale já — bohové! — naprosto jsem se ztratila — vyskočila na mě kelpie — málem mě zabila — jestli mi nepomůžete, vyhodí mě, prosím, prosím. Neměla jsem tolik pít,“ zaúpěla, zapotácela se a zhroutila se ženě do náručí. Ta ji bez přemýšlení zachytila. Nebezpečný nástroj břinkl o zem. Frozína se své „zachránkyni“ zavěsila kolem krku a vyloudila plejádu vzlyků.

„Pustte mě,“ zašeptala žena o poznání měkčím tónem. „Klid. Slečno. No tak. Nebrečte. Na něco přijdeme.“

Frozína se odtáhla. „Myslím, že mě hledá pár sluhů. Nebo stráží. Nevím.“ Třela si obličej. „Kdybyste mě pustila —“

„Já nemám klíče od pozemků!“ Dělnice — či spíš inženýrka, dle oděvu a náradí povalujícího se okolo — se rozhlížela a hledala řešení.

„Mohla byste mě někam ukrýt, pak mi ukázat cestu ven,“ navrhla Frozína, klekla si a začala sbírat rozházené věci. Drobná pomoc je vždycky